

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **MUDr. D. B.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. I. P., advokátkou v Ž., proti odporcovi **1/ M.** so sídlom v B., **2/ G.** so sídlom v B., **o zaplatenie nemajetkovej ujmy 663 878,38 € (20 000 000 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17 C 100/2003, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. júna 2009, sp. zn. 8 Co 292/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 12. júna 2008, č.k. 17 C 100/2003-351 návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 000 Sk voči odporcom 1/, 2/ zamietol. Navrhovateľa zaviazal k povinnosti uhradiť odporcovi 1/ trovy konania vo výške 1 855 Sk na účet vedený v štátnej pokladnici. Odporcovi 2/ trovy konania nepriznal. Konštatoval, že pokiaľ sa navrhovateľ domáhal nároku na ochranu osobnosti, a to nemajetkovej ujmy 20 000 000 Sk s tým, že orgány činné v trestnom konaní nesprávne rozhodli vo veci trestného stíhania proti A. B., žiadnym spôsobom nepreukázal súdu, že prípadným porušením zákonnosti bola znížená jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a tým spôsobom, že bolo ohrozené jeho postavenie alebo uplatnenie v spoločnosti. Pokiaľ svoje nároky subsumoval aj pod zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, navrhovateľ nepreukázal, aká mu bola spôsobená škoda tým, že jeden orgán v trestnom konaní rozhodol

o trestnom stíhaní A. B. a Okresný súd Žilina rozhodol úplne inak. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. júna 2009, sp. zn. 8 Co 292/2008 rozsudok okresného súdu potvrdil. Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd mal preukázané, že podaným návrhom sa navrhovateľ domáhal náhrady nemajetkovej ujmy z titulu diskriminačného správania voči jeho osobe. Na pojednávaní pred prvostupňovým súdom upresnil svoj návrh tak, že ide o nemajetkovú ujmu v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka a žiadal od každého z odporcov po 10 000 000 Sk s úrokom z omeškania. Podľa navrhovateľa odporcovia nedôsledne postupovali proti obvinenej, ktorá si od neho zapožičala finančnú hotovosť vo výške 170 000 Sk a túto pôžičku mu nesplatila. Pokiaľ mu mala dať ako náhradu rodinný dom v obci V., tento dom predala. Počas celého konania navrhovateľ trval na tom, že policajné orgány sa dopustili protizákonného konania, a taktiež aj generálna prokuratúra, ktorá nereagovala na jeho sťažnosti. Uvádza, že orgány policajného zboru a generálna prokuratúra sústavne ponížovali jeho osobnosť do takej miery, že bola znížená jeho vážnosť. V prejednávanej veci však navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal zásah do svojich osobnostných práv zo strany odporcov 1/, 2/. Krajský súd konštatoval, že prvostupňový súd správne rozhodol, keď návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti, zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Uviedol, že krajský súd potvrdil protizákonný rozsudok, senát krajského súdu nepoznal súdny spis. Prípustnosť dovolania odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom § 237 písm. f/ O.s.p. Navyše uviedol, že súd nesprávne právne vec posúdil. Jednoznačne bolo preukázané, že vyšetrovateľ rozhodol chybne, keď opakovane uplatnil premlčanie trestného činu, 10x chybne rozhodol aj prokurátor. Orgány činné v trestnom konaní kládli odpor navrhovateľovi. Súdy sa vyhli preskúmaniu vzniku trvalej invalidity a jej príčinnej súvislosti s rozhodovaním orgánov štátu a chybným úradným postupom. Protizákonným vyčítaním vyšetrovateľa a prokurátora bol u navrhovateľa vyvolaný vysoký krvný tlak s následkom trvalej invalidity. Strata na zárobku by mala byť kompenzovaná peňažným dôchodkom. Navrhol napadnutý rozsudok ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, t.j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, nesmeruje ani proti rozsudku, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, nakoľko dovolací súd v tejto veci doposiaľ nerozhodoval, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu rozsudku s vyslovením prípustnosti dovolania v jeho výroku, ani proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky; dovolanie navrhovateľa nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na námietky navrhovateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd, t.j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti

účastníka konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania pred nesprávne obsadeným súdom. Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g/ O.s.p., ktoré navrhovateľ v dovolaní nenamietal, tieto v dovolacom konaní nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. Pokiaľ ide o procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., namietanú v dovolaní, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní pred odvolacím súdom skutočne došlo k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia, nakoľko existenciu procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v konaní nezistil.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkom konania ich procesné práva.

Za neopodstatnenú dovolací súd považuje námietku navrhovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom. Odvolací súd postupoval v zmysle príslušných zákonných ustanovení, pri prejednávaní veci procesne nepochybil a svojim postupom navrhovateľovi neodňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o námietky uvedené v dovolaní spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., tieto je možné preskúmať len v prípade, že dovolanie je prípustné, nakoľko tento dovolací dôvod, ak by aj bol daný, sám osebe nezakladá prípustnosť dovolania, preto sa ním dovolací súd nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, že prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa § 237 O.s.p., ani podľa § 238 O.s.p. a dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V dovolacom konaní úspešným odporcom nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko odporcom 1/

2/ v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková